

samling, der skulde træde i Stedet for den tidligere Ordning med denne Fordeling mellem den kommunale Repræsentation og den dermed sideordnede kongevalgte Retsbetjent eller Formand. Sagen blev ikke tilendebragt ved Behandlingen i Rigsdagen den Gang, og Spørgsmaalet hvilede da gennem en Aarrække, indtil den paa ny blev optagen af Regeringen i Samlingen 1892—93 gennem et Lovforslag, der væsentlig hvilede paa det samme Grundlag som Lovforslaget fra 1868—69. Det, som særlig gjorde Regeringen tilbøjelig til at søge Sagen fremmet, var de Vanskeligheder, der opstod i Handelspladserne ved, at Præsten fremdeles fungerede som Formand for Fattigkommissionen, en Stilling, der ikke stemmede med den Udvikling, som Kommunerne efterhaanden vare blevne undergivne. For Frederiksbergs Vedkommende var Sagen særlig paatrængende, og da det ikke lykkedes at tilendebringe Behandlingen af Lovforslaget i Begyndelsen af 90erne, blev Sagen ordnet gennem særlig Lov for Frederiksberg af 1895, hvorved man forandrede dels Bestemmelserne om Kommunalbestyrelsens Sammensætning i det hele og dels de tidligere gældende Bestemmelser angaaende Fattigkommissionen, for saa vidt som ikke længere Sognepræsten skulde være Formand i den som hidtil. Hvad Skolekommissionen angik, blev der i 1898 som bekendt givet en særlig Lov for Frederiksberg angaaende denne Kommissions Sammensætning. Spørgsmaalet har saaledes kun absolut Betydning for de øvrige 5 Handelspladser, men ved Behandlingen af disse Handelspladseres Forhold har det været et fremtrædende Moment, hvilken Rolle det spillede for Handelspladserne, om de fremtidig skulde beholde den økonomiske Forbindelse med den paagældende Amtsraads-kreds, og det har derfor været Genstand for Undersøgelse ved Folketingets Behandling af Lovforslaget, hvorledes dette økonomiske Spørgsmaal stillede sig for de enkelte Handelspladser, samt hvorvidt Handelspladserne nærrede Ønske om fremtidig at opretholde den hidtilværende Forbindelse med Amtsraads-kredsen. Man var nemlig af den Anskuelse, at for saa vidt der ikke nærredes noget Ønske derom, kunde det maaske være den rigtige Vej at gaa at gøre samtlige Handelspladser til Købstæder, idet det egentlig kun var paa dette Omraade, Forbindelsen med Amtsraads-kredsen, at der fremdeles vilde bibeholdes en Forskel i deres kommunale Stilling i Sammenligning med Købstæderne. Da det nu viste sig, at

de tre Handelspladser Løgstør, Nørresundby og Silkeborg nærrede et bestemt Ønske om at udskilles af den paagældende Amtsraads-kreds, blev jeg ved Forhandlingen med det Udvalg, der var nedsat i Folketinget angaaende Forslaget om Handelspladsernes kommunale Styrelse, enig med dette om, at Sagen burde rettest ordnes paa den Maade, at der tilvejebragtes Lovhjemmel for disse tre Handelspladseres Oprettelse til Købstæder, medens man saa for øvrigt lader det bestaaende Forhold blive bestaaende for de to øvrige Handelspladseres, Frederiksværks og Marstals Vedkommende, som ikke nærrede Ønske om Udskillelse af Amtsraads-kredsen. Det er i Henhold hertil, at det foreliggende Lovforslag er blevet udarbejdet ved Ministeriets Bistand, og nu foreligger vedtaget af det andet Ting. — Jeg skal med Hensyn til Lovforslagets nærmere Indhold kun fremhæve, at det i alt væsentligt slutter sig til og indeholder de samme Regler, som i Fjor bleve givne, da vi vedtogte Esbjergs Oprettelse til Købstad, og ærede Medlemmer ville ved at gennemse Lovforslaget se, at det kun i meget uvæsentlige Punkter adskiller sig fra den da givne Lov. — Jeg skal med Hensyn til de enkelte Paragraffer nævne, at Oprettelsen til Købstad foreslaas i § 1 at skulle regnes fra 1ste Januar 1900. I § 3, første Stykke, er der en tilsvarende Bestemmelse som i Esbjergloven om, at Afstandsbestemmelserne i Næringsloven af 29de December 1857 ikke komme til Anvendelse paa disse Handelspladser; dog finder der en Afgivelse Sted med Hensyn til Næringslovens § 55, idet denne Paragraf ved Bekendtgørelse af 7de Marts 1858 er gjort gældende for samtlige Handelspladser, og det vil, saa vidt jeg skønner, ikke være rigtigt at ophæve en Løbæltebestemmelse, der allerede er gældende. — Bestemmelserne i § 4 ere ikke ganske analoge med den Bestemmelse, der findes i Esbjergloven, men Forskellen hidrører navnlig fra, at Loven af 11te Februar 1863 er indført i samtlige her omhandlede Handelspladser, hvorimod der med Hensyn til Esbjerg jo ikke kunde være Tale om at gaa ud fra de Bestemmelser, der indeholdes i Loven af 11te Februar 1863, da det jo var Meningen, at denne Lov først senere skulde indføres i Esbjerg. — Hvad angaar Bestemmelsen i Esbjerglovens § 7 om et foreløbigt Byraad, har der ikke været Anledning til at indføre en lignende Bestemmelse i dette Forslag, da det jo vil være en ganske naturlig Udvej at lade de nuværende Medlemmer af Kommunalrepræsen-